

**Jeden z nich nehraje
fér. Ale který?**

OHNIVÁ

**LAURA
LIPPMANOVÁ**

Psychologický thriller

Ohnivá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Laura Lippmanová

Ohnivá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Jeden z nich nehraje
fér. Ale který?

OHNIVÁ

LAURA
LIPPMANOVÁ

Psychologický thriller

Copyright © Laura Lippman, 2018
Translation © Jan Podzimek, 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-194-4
ISBN e-knihy 978-80-7597-278-1 (1. zveřejnění, 2018)

*Pro Ann a Michaela,
protože v reálném životě fandím šťastným koncům.*

ČÁST PRVNÍ
KOUŘ

1

11. ČERVEN 1995 BELLEVILLE, DELAWARE

Její ramena spálená od slunce, ta ho zaujala. Růžová, loupající se. Odhaduje, že se jí to stalo přede dvěma dny. Přihodilo se jí to tedy v pátek, včera měla ramena velmi bolestivá na dotek a dnes jsou podrážděná a svědí, takže je těžké se na nich neškrábat, což zrovna teď nevědomky činí. Kůže se jí už začala olupovat a její úzká ramena už nebudou tak jemná. Jak je možné, že zrzka, které už je určitě okolo pětatřiceti, udělá tak začátečnickou chybu?

A proč je *tady*? Proč sedí na barové židli, v městečku pětáctičet mil od pobřeží, kam v neděli večer zavítá jen málo cizinců? Belleville je místo, u něhož se předpokládá, že jím lidé jen projíždějí, a brzy nebudou ani to. Staví se tu velký obchvat, aby lidé mířící na pláž nezpomalovali dopravu na Hlavní ulici. Po cestě viděl stavební

stroje, teď v neděli odstavené. Místa, jako je tento bar či restaurace jménem High-Ho, pak nejspíš ztratí i tu trochu klientely, kterou ještě mají.

High-Ho. Není to chybně vytisknuté? Nemělo to být Hej-Hou? Pokud ano, tak podle sedmi trpaslíků vracejících se večer domů z dolu anebo podle osamělého jezdce odjíždějícího do západu slunce? Ani jedno tady nedává moc smysl.

Nic tady nedává smysl.

Ramena má štíhlá, špičatá, vytažená tak blízko k uším, až mu připomínají křídla. Přední část jejích růžovo-žlutých letních šatů díky oblým a kulatým tvarům působí, že si je oblékla obráceně. Chová se, jako by na sebe nechtěla poutat pozornost mužů, alespoň ne dnes. Když vyskakovala na barovou židli, nemohl si nevšimnout, že zepředu není až tak růžová. Ta troška kůže, která byla vidět nad šaty sahajícími relativně vysoko ke krku, měla jen slaboučký náznak barvy. Totéž její tváře. Je začátek června a pofukuje mírný vánek, díky kterému člověk snadno zapomene, že slunce už svítí docela silně. Zjevně je tedy poněkud ostýchavá, protože nosí jednoduché plavky, takže kromě těch ramen bude mít nejspíš i velké zarudlé U na zádech. Ještě včera by kůže po doteku prstem zbělala.

Přemýšlí, jestli tam na někoho čeká. Na někoho, kdo jí pomůže namazat krém na místa, kam sama nedosáhne. Dost by ho to ale překvapilo. Ještě víc by ho ale překvapilo, kdyby odešla s někým neznámým. Ani jedna varianta by ho však tolik nepřekvapila. Jistě, působí pruděrně, ale přesně na takové si člověk musí dávat pozor.

Jedna věc je jistá – něco *kuje*. Jeho instinkty v tomto smyslu hovoří zcela jednoznačně.

A on se do toho nijak nepohrne. Takový není. Ani nemusí být, pokud to nezní moc vychloubačně. Je to prostě fakt – on je takový Ken, navíc se skvělým celoročním opálením. Vysoký a svalnatý, se souměrnou tváří, světlýma očima a tmavými vlasy. Ženy si vždycky myslí, že Ken chce Barbie, ale on má raději štíhlé a trochu plaché ženy. Ve volném čase rád loví zvěř. Lukem a šípy. Jezdí do lesů v západním Marylandu, kde může strávit celý den tím, že sedí na stromě a čeká. Miluje to. Tom Petty se v té své písničce plete. Čekání není to nejhorší. Čekání může být nádherné, osvěžující, plné možností. Když byl dítě, vyrůstal u Sanfranciského zálivu se svými pokrokovými hippisáckými rodiči – vlastně byli spíš beatníci než hippíci, i když jejich domácnost byla, přinejmenším z jeho pohledu, docela normální a obyčejná. Rodiče ho jednou zavedli do studovny na Stanfordu, kde měl patnáct minut sedět ve třídě; na lavici před ním ležel bonbon a jemu bylo řečeno, že když ho během čekání nesní, dostane potom dva. Zeptal se: „Jak dlouho tu budu muset sedět, abych dostal tři?“ Všichni se smáli.

Teprve když mu bylo přes dvacet, zjistil, že byl součástí jakéhosi výzkumu, který se snažil zjistit, zda existuje souvislost mezi úspěchem a schopností dítěte ovládat svou touhu po okamžitém uspokojení. Stále si myslí, že bylo nespravedlivé, že v tom experimentu nemohl dostat tři bonbony, kdyby vydržel sedět dvakrát déle než všechny ostatní děti.

Nechal mezi nimi vzdálenost dvou barových stoliček, protože se na ni nechce mačkat, ale chce mít jistotu, že ona zaslechne, jak si objednáva sklenku vína. To, že v takovémto podniku někdo objednáva něco jiného než pivo, ji zaujme. A o to jde, upoutat její pozornost. Nemluví, ale koutkem oka sleduje, jak se ptá blondýnky za barem, jaké víno mají. S výběrem se nijak nezdržuje, beztak mají jenom červené a bílé. A taky že ano: „Máme červené a bílé.“ Ani nehne brvou, když mu to červené přinesou studené. Ne studené ve smyslu vychlazení na someliéry doporučených patnáct stupňů, ale prostě přímo z ledničky. Usrkne, zavolá barmanku zpátky a řekne velmi slušně: „Víte co? Moc rád to zaplatím, ale nějak mi to nesedne. Můžu dostat pivo?“ Podívá se na pípy. „Goose Island?“

Další letmý pohled a pak se její oči opět zaměří na její drink – jantarové barvy, s ledem. Ať už jde dnes večer kamkoli, není to daleko. On se zadívá do vlastního pití a řekne nahlas jakoby pro sebe: „Kdo si objedná červené víno v pivnici v Belleville?“

„To nevím,“ odpoví mu ona, aniž by na něj pohlédla. „A kdo jste?“

„Zoufalec.“ Alespoň to o něm jeho bejvalky – manželka, se kterou byl pět let, a sedm, možná osm přítelkyň, což mu na osmatřicetiletého muže přijde jako úctyhodné množství – vždycky říkaly. „Jste odsud?“

„Těžká otázka.“ Nehraje, vycouvává.

„Žijete tady?“

„Teď ano.“

„Podle těch spálených ramen bych hádal, že jste strávila den dva na pláži a vracíte se zpátky do Baltimoru nebo do Washingtonu.“

„Ne, žiju tady.“

Všiml si, že barmance přelétl po tváři překvapený výraz.

„Odkdy?“

„Od teď.“

Pomyslí si, že je to nějaký vtip. Člověk se prostě jen nezastaví na drink v cizím městě a nerozhodne se, že tu bude žít. Ne tady. Není to stejné, jako by dorazila do Toskánska nebo Oaxacy, což jsou dvě místa, která dobře zná a u nichž si dokáže představit, že člověk řekne: „Ano, tady se chci usadit.“ Ona je ale v Belleville ve státě Delaware, v městečku s pošmournou Hlavní ulicí, které nemá ani dva tisíce obyvatel a je obklopeno kukuřičnými poli a slepičími farmami. Má tady nějaké známé? Barmanka ji rozhodně nepovažovala za místní, ani potenciální. Pro blondatou, kyprou barmanku s pečlivě udržovaným opálením je zrzka jen jedním z mnoha zákazníků. Ale zajímá ji a snaží se zjistit, jestli tudy jenom projíždí, anebo se zdrží.

Což ještě není jisté.

„Řekněte, kdybyste o tý vyhublý koze chtěl nějaký info,“ mrkne na něho barmanka. „Měl byste je do pěti minut.“

Z barmanek a číšnic, které flirtují takhle neskryvaně, bývá trochu nervózní. Nosit muži jídlo nebo pivo mu přijde samo o sobě dost intimní.

Nechává je obě být, pije pivo, dívá se na televizi, která tam samozřejmě je a samozřejmě na ní běží zápas místních Orioles

a samozřejmě trochu zlobí signál. Tým je na tom už zase dobře, nebo přinejmenším lépe. Když zrzka upije tak, že jí z třetího drinku zbývá už jen půl centimetru, muž se zvedne, zaplatí, a aniž by komukoli řekl na shledanou, odejde, sedne si do své dodávky na štěrkovém parkovišti a ve tmě čeká. Neschovává se, protože nejlepší způsob, jak být odhalen, je snažit se skrývat.

Za deset minut zrzka vyjde ven. Přejde rychlostní silnici a zamíří ke staromódnímu motelu na druhé straně. Je to ten typ, jakým se říkává *motor court*. Jmenuje se Údolní vyhlídka, i když tam není žádné údolí ani žádná vyhlídka. High-Ho, Údolní vyhlídka, Hlavní ulice – jako by to tu bylo celé slepené ze zbytků jiných měst.

Čeká patnáct minut, pak vejde do malé recepce na konci a zjišťuje, jestli mají pokoj, přestože v okně svítí velký červený nápis VOLNO.

„Kolik nocí?“ zeptá se recepční, třicátník s vyzáblým krkem.

„Na neurčito. Můžu vám dát kreditní kartu, jestli chcete.“

„Dneska jste už druhý člověk, který se ubytoval na neurčito. Vtipné.“

Nepotřeboval se ptát, kdo byl ten první. Uvědomil si, že ten upovídáný recepční se nejspíš zmíní i o něm.

„Potřebujete kreditní kartu?“

„Hotovost stačí. Když se upíšete na týden, můžeme vám nabídnout pokoj za dvě stě padesát. Od pondělí do pátku tu moc lidí nebývá. Ale víte, není tu kuchyňka ani lednička. Musíte jít venku nebo si sem nosit věci, které se nezkaží.“ A ještě dodal:

„Když pokojská uvidí, že se tam válí jídlo, řekne mi to. O mravence a šváby nestojíme.“

„Můžu mít na pokoji chladicí box?“

„Jestli neprotéká.“

Podal recepčnímu kreditní kartu.

„Můžu vám nabídnout lepší cenu, když zaplatíte hotově,“ řekl chlapík a odkašlal si. „Dvě stě dvacet dolarů.“

Ten chlap podvádí, nejspíš si ukrajuje z hotovostních plateb. Ale co je mu po tom? Na místě, které stojí dvě stovky týdně, může vydržet dlouho, i když tu není lednička ani sporák.

Spíš ho zajímá, jak dlouho tu vydrží ona.

2

Ona. Vykročí z pokoje 5 do zářivého, hřejivého rána, které je na tuto roční dobu stejně nečekaně horké, jako byl víkend na pláži. Tentokrát vedro alespoň zmírňuje vánek od oceánu. Lidé říkali, jaké je to štěstí zažít takhle horký den už na začátku června, kdy je voda moc studená na všechny kromě dětí. Školní rok ještě neskončil, fronty ve většině oblíbených restaurací nejsou dlouhé. Štěstí, říkali lidé, jako by tím přesvědčovali sami sebe. Štěstí. Nesmírné štěstí.

Existuje něco smutnějšího než lůžři, kteří se snaží přesvědčit sami sebe, jaké mají štěstí? I ona bývala taková, ale to je minulost. Teď nazývá věci pravými jmény a začíná u sebe.

Když Gregg začal mluvit o týdnu na pláži, předpokládala, že tím myslí pronájem domku v Rehobothu nebo Dewey. Možná ne přímo u pláže, ale přinejmenším na východ od dálnice.

No, na pláž to měli blízko. Ale bylo to ve Fenwicku, v zátoce, a byl to dvoupatrový dům ze škvárobetonových tvárníc se čtyřmi

byty, v podstatě garsonkami. Jeden velký obdélníkový pokoj pro ně a Jani, kuchyňka, koupelna jenom se sprchou, bez vany. A mravenčí. Vlnité zástupy černých mravenců, kam jen se člověk podíval.

„Jako last-minute tu mají jenom tohle,“ řekl Gregg. *Jako last-minute tu mají jenom tohle, když jsi škrt*, doplnila ho v duchu. Na pobřeží Delawaru muselo být něco lepšího, i jako last-minute.

Jani nemohla usnout, pokud nebyla v místnosti úplná tma. Tak ji nechali vzhůru až do devíti nebo do desíti, protože jinak by museli zalézt do postele už v osm a ležet tam ve tmě, a ani se nedotýkat. Během první noci, asi ve dvě hodiny, začal Gregg něco zkoušet. Před rokem nebo dvěma by to bylo sexy, pokusit se o něco potichu a potmě. Teď už jí ale dlouho na Greggovi nic sexy nepřipadalo.

„Ne, ne, ne, vždyť se vzbudí.“

„Mohli bychom jí dát nějaký prášek.“

Při těch slovech se odmlčela a zapřemýšlela, jestli by neměla změnit své plány, ale ne, musí vytrvat. Příští den se ho zeptala, jestli by to vážně udělal a dal Jani prášek na spaní. Prohlásil, že žertoval. Rozhodla se, že mu bude věřit. Kdyby mu nevěřila, musela by zůstat. A ona v žádném případě zůstat nemohla.

To bylo v sobotu. Oblékla si přes plavky průsvitnou bílou košili, ale i tak měla podrážděná ramena. Krčila se pod deštníkem a třásla se, jako by jí byla zima. Silné spálení od slunce může způsobit zimnici. Gregg si hrál v příboji s Jani. Šlo mu to s ní dobře. To si jen nenamlouvala. Byl dobrý, dost dobrý; tak dobrý, jak potřebovala.

Šli na promenádu, na tu menší v Rehobothu, která je pro malé děti jako Jani vhodnější než ta v Ocean City. Gregg se pokusil vyhrát pro Jani největší plyšovou pandu, ale nikdy se nedostal nad druhou cenu. *Spočítej si to*, chtěla mu říct. Za těch dvacet dolarů, které utratil střelením z vodních pistolí na malé terčíky a házením kroužků, jí mohl koupit něco mnohem lepšího.

V neděli je sledovala, jak stavějí hrad z písku. Asi v jedenáct dopoledne řekla, že toho sluníčka už na ní bylo moc a že jde zpátky do domu. Tedy spíš *kumbálu*. Dálnice byla rušná a přejít ji trvalo celou věčnost. Převlékla se do letních šatů s odhalenými zády a ramený, sbalila si tašku, velkou sportovní s kolečky, a připsala jeden vzkaz k tomu, který už s sebou přinesla. Strachovala se, co by se asi stalo, kdyby žádný vzkaz nenechala. Beztak byly spíš pro Jani než pro Gregga.

Táhla těžkou tašku dolů po schodišti a pak po krajnici dálnice skoro čtvrt míle ke státní hranici, kde měla v plánu nasednout na místní autobus, který by ji zavezl na stanici mezistátních autobusů Greyhound v Ocean City. Potom zamíří do Baltimoru, i když se tam nebude moct zdržet dlouho. Našli by ji tam příliš snadno, zase by se musela vrátit do starých kolejí.

Jeden starší muž v cadillacu jí nabídl, že ji sveze do Washingtonu, a tak si řekla proč ne. Pak začal být odporně vlezlý, jeho staré prsty se kradly k jejím kolenům jako nějaký revmatický pavouk, a tak raději řekla: „Vysaďte mě tady.“ Byli v Belleville, *jednom z deseti nejlepších městeček v Americe*, jak hlásala zbrusu nová cedule.

Teď, když viděla Belleville za jasného ranního světla, si říkala, jak asi vypadá těch ostatních devět.

Neměla moc velký náskok. Gregg si ten vzkaz přečetl asi tak v poledne, když se vrátili na oběd. Nejspíš ho nejvíc naštvalo to, že jim nepřipravila žádné sendviče nebo neuvařila jídlo. Nemiloval ji a ona nemilovala jeho. Byl už jednou nohou ve dveřích. Opustil by ji, sehnal by si byt. Neplatil by alimenty, rozhodně ne bez věčného dohadování. Musela by si najít práci. Tak proč nebýt o krok napřed a nesehnat si práci, ovšem s tím, že o Jani se bude starat on, aby si vyzkoušel, jaké to je být rodičem na plný úvazek? Nenechá se od něj omezovat.

Pokud jste někdy byli ve vězení, třeba jen na krátko, nesnášíte, když vás někdo omezuje.

Co dál? Přemýšlela o spoustě možností, ale na nic nepřišla. Musí si vydělat nějaké peníze, dost, aby mohla na podzim zamířit na západ. Předpokládala, že to bude dělat ve Washingtonu, ale možná by to tady bylo jednodušší.

Určitě ji tady tak snadno nenajdou.

Zamíří do centra. Jde po hlavní ulici. Jmenuje se Hlavní ulice. Je tam lahůdkářství, potraviny Langley's, charitativní obchod Purpurové srdce, květinářství. Spousta obchodů je ale prázdná, od pohledu jsou už dlouho zavřené.

Vrací se zpátky do motelu, do baru, který si včera večer vybrala, když její cesta nečekaně skončila už tady. High-Ho. Opravdu se tak jmenuje?

Ten chlap v baru včera večer vypadal úžasně, docela její typ – ale ne že by měla zájem. Stejně ji však překvapilo, dokonce trochu urazilo, že to tak rychle vzdal.

Najednou odkudsi nečekaně vyjede auto a ona uskočí, celá vyplašená. Ale ještě je stejně příliš brzy, než aby ji někdo hledal. A nechat rodinu na pláži ostatně není protizákonné. Je překvapená, že to nedělá víc žen. Na ten nápad ji navedla jedna knížka, kterou četla před dvěma měsíci. No, vlastně ji tak úplně nečetla a ten svůj útěk plánovala už nějakou dobu. Ale všichni o tom mluvili, jako by to bylo pouhé snění. *Kdybyste jen věděli*, chtěla říct svým sousedům v Kentucky Avenue, *kdybyste jen věděli, jaké to je od něčeho odejít, kolik to vyžaduje síl*.

Peníze. Nějaké má. Potřebuje další.

Ten chlápek včera večer – líbila se mu, tím si byla jistá. Ale nechce už znovu udělat stejnou chybu. Má dost peněz na dva tři týdny. Blíží se léto, někde nejspíš budou volná místa sezonních brigádníků. Přemýšlí, kdy Gregg zkontroluje účty a zjistí, kolik peněz přesunula z jejich společného konta během posledního týdne před jejich „dovolenou“. Polovinu, což je přesně to, na co má nárok.

Z těch peněz bude šilet ještě mnohem víc než z toho, že prostě odešla. *Alespoň, že Jani je docela pohodové dítě*, chtěla by mu říct. Představ si, že by to bylo jinak. To on nedokáže. Gregg si nedokáže představit vůbec nic. Život se odvíjí tak, jak Gregg očekává. Dokonce ani překvapení – Jani či jejich svatba – ho nepřekvapila. I ona bývala taková. Ale už nebude, už ne.

Když se vrátí do motelu, zahlédne chlápka z baru, jak se opírá o futra pokoje 3. Možná je to náhoda. Každý má svůj život, každý něco prožívá. Nedělej tu chybu, že by sis myslela, že se všechno neustále točí kolem tebe.

„Čau,“ řekne jí. Je to ten typ chlapa, který si vystačí třeba jen s jediným slovem. Čau. Vypadá dobře, i když trochu nevýrazně. Nejspíš si myslí, že to stačí. Nejspíš mu to stačilo u většiny žen. Zamává prsty na pozdrav, ale ruku drží u těla, jako by nebyl hoděn toho, aby zamávala předloktím.

„Jak dlouho se zdržíte?“ ptá se jí.

„Koho to zajímá?“

„Každého chlapa ve městě, řekl bych.“

Tak předvídatelné. A navíc to ani není pravda. Má své alter ego, které upoutává pozornost mužů, ale to prozatím vypnula. Možná navždy. Jediná věc, kterou jí kdy přineslo, byly potíže.

„Jsem Adam Bosk,“ představil se. „Bosk jako to pivo, akorát s ,k‘ místo ,c‘.“

„Já jsem růžová dáma,“ odvětila. „Jako víno.“

„Myslíte, že bychom i přesto mohli být přátelé? Když já jsem pivo a vy víno?“

„Nejsem si jistá, jestli se to dá míchat dohromady.“

Projde kolem něj do svého pokoje.

Ven vyjde až po západu slunce, což znamená, že než se objeví, je už skoro půl deváté. Někteří lidé by se z toho možná zbláznili, kdyby měli sedět v motelovém pokoji a neměli k jídlu nic než

skleničku burákového másla a sýrové sušenky, které našla v kabelce. Správně vybavená matka. Gregg se teď bude muset takové triky taky naučit. Jani je pohodové dítě, pokud ovšem nedostane hlad, pak není jisté vůbec nic. Vychutnává si ticho, to, že ji konečně nikdo nepotřebuje, že ji nikdo nevolá, že nemusí nic čistit, vařit nebo prát. Dokonce ani nezapíná televizi, jenom leží na zádech na posteli a noří se do ticha.

Když přechází ulici, nad kukuřičnými poli zapadá obrovské rudé slunce. Má tušení, že v baru bude Bosk. Je. Dá si pozor, aby mezi nimi byla volná barová stolička.

„Co pijete?“ zeptá se jí.

„Kolik peněz máte?“

Zasměje se. Vždycky si myslí, že žertuje. Gregg si to rozhodně myslel. Touží říct: *Dávej pozor. Ještě jsem ti ani neřekla, jak se jmenuju, ale říkám ti, kdo jsem, na čem mi záleží.*

Jako by jí četl myšlenky, zeptá se: „Jak se jmenujete, růžová dámo? Moc dlouho růžová nebudete. Pod tou spálenou kůží máte pěkně tmavý odstín. Nevěděl jsem, že se zrzky mohou takhle opálit.“

Jak se jmenuje? Které jméno má použít?

„Polly Costellová,“ odpoví.

3

Jani se probudí a pláče, že chce maminku. Jsou jí pouhé tři roky. Nechápe, co se děje. Ani Gregg to moc nechápe. Poprosí tátu, aby jí ještě jednou přečetl ten vzkaz – možná s touhou, že se změnil od chvíle, kdy jí ho četl včera před spaním a předtím u večere a ráno a především večer. Ten vzkaz se *mění*. S každým čtením jí do něj trochu přidá, třeba: „Miluju tě, Jani.“ Nebo příště: „Miluju tě víc než cokoli na světě, Jani.“ Později ho napadne, že by nebyl špatný nápad dodat: „Buď hodná na tatínka. Teď to bude mít ještě těžší.“

Pauline je pryč teprve dva dny a vzkaz je už celý zmačkaný a poničený. Jani si ho totiž přimáčkne na obličej, když jde spát, a má ho přitlačený mezi tváří a svou plyšovou kočičkou. Chodí spát s pláčem, budí se s pláčem. Mezitím má noční můry, při kterých pláče a mumlá a sténá, ale přesto se nevzbudí. Budí tím však Gregga.

Jaká žena opustí svou rodinu? Gregg zná odpověď. Taková, kterou před čtyřmi lety sbalil v baru přesně proto, že působila tak divoce. Předpokládal, že si s Pauline jen užije a tím to skončí. Škrábala, kousala, byla svolná k čemukoli, kdekoli, kdykoli.

Potom uprostřed jejich letní afěrky počůrala test, na němž se objevily čárky, a on se nestačil divit. Ukázalo se totiž, že je to vlastně docela dost hodná holka. Dost hodná, že by ji ani nenapadlo přemýšlet o potratu. Ani jeden z nich to nečekal. Navíc jí bylo jednatřicet a říkala si, že je to možná její poslední šance mít dítě. Možná to bylo znamení? Osud?

Rychle se vzali. Ze začátku to nebylo tak špatné. Hodně se toho dělo. Říkala, že nechce svatbu v kostele, že nemá žádné příbuzné, takže by z té prázdné půlky kostela byla smutná. A tak se vzali na radnici a peníze, které by jinak použili na svatbu, utratili za líbánky na Jamajce, v jednom z těch letovisek, kde je všechno v ceně. Bylo to levné, protože to byl jeden z posledních říjnových týdnů, koncem období hurikánů.

Museli si najít dům dost velký pro to, až budou tři, a šťastnou náhodou narazili na výhodnou nabídku poblíž parku Herring Run. Útulný cihlový domeček, velmi ucházející, se stále zachovaným starým dřevěným vybavením a vitrážovými okny. Narodila se Jani. Ani jeden z nich předtím dítě neměl, ale zatímco Pauline byla v klidu, on šílel. Když o tom teď přemýšlí, možná to bylo první znamení, že nebyla normální. Měla by být žena tak klidná, když se stará o své první dítě? Tehdy si myslel, že to znamená, že je rozenou matkou,

ale možná to byl důkaz pravého opaku. Je odtažitá, chladná, pěstoun, a ne rodič.

Po Janiině narození sexu ubylo, ale pořád byl natolik dobrý, aby ho rozčilovalo, že ho nemají víc. Říkala, že jestli chce, aby se mu víc věnovala, musí jí pomáhat s domácností. Takhle ho ale nevychovali. Gregg vyrostl bez otce a jeho matka pracovala přesčas, starala se o domácnost a on moc dobře věděl, jaké jsou jeho povinnosti coby muže. Pauline ani nepracovala. Tak proč byla tak unavená?

V době, kdy Jani byly dva roky, byla Pauline stále unavená a ze všeho už se vytratil dojem novoty – z manželství, domu, dítěte, z ní. Nezbylo nic, co by je zaměstnalo natolik, aby si neuvědomili, že se prostě nemají až tak moc *rádi*. Sex byl přesto stále dobrý. Zpětně vzato má dojem, jako by k sexu přistupovala, jako by *to* byla její práce, práce, kterou si užívá. Když poslouchal vyprávění kamarádů, cítil se zpočátku namyšleně, protože u nich to tak nebylo. Teď ale ví, že to byl další důkaz toho, že s ní není něco v pořádku. Jakmile se žena stane matkou, neměla by být taková. Pauline byla chlípná, až příliš. Neseděla jí role manželky, natož matky. Jak to, že mu to nedošlo?

A pak ho Pauline – bylo těžké si to přiznat, dokonce i jen v duchu –, pak ho začala mlátit. *Při sexu*. Začalo to tím, že ji trochu plácl, nijak silně, jenom pro zábavu, aby to trochu okořenil. Zakvílela zcela nepřiměřeně té bolesti a pokusila se ho poškrábat nehty.

Když se ale uklidnila, zeptala se, jestli chce vědět, jaké to je. Nechtěl, ale taky nechtěl, aby to vypadalo, že není tak smělý jako

ona. Dala mu facku. Bolelo to, ale nechtěl jí říkat jak moc, protože nemohl dopustit, aby ona byla tvrdší než on. Samozřejmě že se předtím krotil a nepoužil plnou sílu, protože jí nechtěl ublížit, zatímco ona se vůbec nedržela zpátky. Štípalo to. A bolelo. Bylo to vzrušující.

Jeich každodenní kousavé hádky se pak asi před dvěma měsíci nějakým způsobem přelily i do oblasti sexu, takže ani to už nebyla zábava. Gregg měl v práci kolegyni Mandy, která s ním chodila na obědy, naslouchala mu a soucítila s ním. Začal chodit domů pozdě a tvrdil, že má přesčasy. V práci zrovna dělali spoustu refinancování, takže to působilo věrohodně. Když se vrátil domů k Pauline, přetékal tajemným hněvem.

Začal chodit do baru, kde se s Pauline seznámil, a ano, občas si to na parkovišti rozdál s nějakou holkou. Sex nikdy nebyl tak dobrý jako na začátku vztahu s Pauline, ale bylo to lepší než to, co měl teď, což bylo jakés takés nic.

Dovolenou na pláži navrhl jako poslední možnost stmelit rodinu, aby zjistil, jestli je možné, že by se ještě nějak dali dohromady. Pronájem garsonky byl součástí plánu – být opravdu pohromadě, jedna velká šťastná rodina. V duchu už ale přemýšlel o tom, že se odstěhuje. Mohl by bydlet u matky, na tu se mohl vždycky spolehnout.

Ale odešla ona a nechala ho tu s dítětem. Nechala mu i vzkaz, druhý, který Jani zatajil. Měl totiž velmi chladnou a věcnou povahu. Byl napsaný na stroji, což znamená, že ho napsala už předtím, než sem přijeli. Nejspíš ho našla v knihovně, kde byly psací stroje.

Jakmile to bude možné, dám ti vědět, jaké mám plány. Víím, že chceš rozvod, udělejme to tedy rychle a bezbolestně. Prozatím bude nejlepší, když Jani zůstane s tebou, v domě, který zná, s věcmi, na které je zvyklá. Jakmile se usadím, zavolám.

Teď je úterý, poslední den jejich „dovolené“. Posledních osmačtyřicet hodin byl tak vyřízený, jako by konec toho krátkého volna byla nějaká cílová linie. Nemůže uvěřit, jak náročné je starat se o dítě dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu; ale snad je to tím, že nejsou doma a nemají všechen komfort a vybavení. Teď balí kufry na cestu domů a chápe, že život prostě půjde dál svou cestou a že se doma bude muset potýkat s ještě více problémy. Jak to udělá s péčí o dítě? Jani miluje, ale proboha, přeci se o ni nemůže starat sám.

Když poslední den neuvolníte byt do jedenácti hodin, platíte pokutu 125 dolarů, i kdyby šlo jen o minutové zdržení; dokonce i v úterý. Jani chtěla strávit ještě jedno dopoledne na pláži, ale Gregg musel balit a také uklidit, aby dostali zpátky kauci. Jani každou vteřinu toho dopoledne prokňourala a předvedla nesmírný talent pro vytváření nepořádku přesně na těch místech, která zrovna uklidil – šlapala do smetených hromádek prachu, nechávala otisky ulepených prstů na spotřebičích, stolech a zdech. Odjíždějí na poslední chvíli, hodiny na palubní desce auta ukazují 10.57.

Když se Gregg otočí kvůli couvání z příjezdové cesty, uvidí Jani, jak sedí v autosedačce a tiskne si ke tváři ten zpropadený vzkaz. Tmavé kudrnaté vlasy, olivová pleť, světlé oči –

vůbec nevypadá jako její matka. Kdyby nebyl v nemocnici, když se Jani narodila, kdyby nebyl s Pauline během těhotenství, říkal by si, jestli není možné, že to dítě není její. Jani už od prvního dne vypadala přesně jako on. „Tohle je evoluce v praxi,“ vysvětlila mu Pauline. „Kdyby děti nevypadaly jako jejich tátové, muži by se jich zřekli. S postupem času se bude víc podobat nám oběma.“ No, už to jsou tři roky a ta malá holčička v autosedačce pořád vypadá jako jeho malá ženská verze. Kdybyste vedle sebe dali jeho fotku z dětství a její, mysleli byste, že jsou to jednovaječná dvojčata. Ve tváři nemá ani stopu po své matce.

Pauline na něj dítě nehodí. Najde ji a přiměje ji udělat to, co je správné. On se má odstěhovat a jít si dál životem.

„Děvka jedna,“ zavrčí.

„Co, tati?“

„Nic.“

Po dvou mílích na dálnici odbočí vlevo na státní dálnici 26 – zahne příliš rychle a dětský surf, který připevnil na střechu, začne klouzat. Kolem něj začnou troubit auta, jako by snad tohle fiasko plánoval. Kdyby mohl, nechal by surf někde u silnice, ale to by nebyl o nic lepší než *ona*. Zastaví u krajnice a dá všechno do pořádku a pak se probouje mezi auta mířící na západ, kterých je na červnové úterý překvapivě mnoho. Bože, asi pohřeb, nejspíš za neoblíbenějšího člověka v Bethany Beach, protože ta řada má snad dvacet třicet aut. Tu smůlu připíše na narůstající seznam všeho, co za co může ona. Zničila mu život.

Nebo to aspoň zkusila. Najde ji a přinutí ji dělat to, co má, přinutí ji platit.

Vzpomíná na první facku poté, co jí dal svolení. Byla tak silná, že mu málem vytryskly slzy. Jako by už hrozně dlouho čekala, až mu ji bude moct vrazit.

4

Na začátku svého prvního manželství – čím méně o tom musí být řečeno, tím lépe – se Polly na manžela občas naštvála natolik, že vyskočila z auta. Nejdřív jen na stopce nebo na semaforech. Nakonec začala vyskakovat i za pomalé jízdy. Auto nejelo víc než deset patnáct kilometrů za hodinu, ale vždycky to v sobě mělo opojný nádech nebezpečí, zvláště když se člověk rozhodl, že vyskočí a zkusí dopadnout rovnýma nohama na chodník – což přesně dělala. Nikdy se neschoulila a nekutálela, nikdy si neodřela ruce. Chtěla, aby viděl, jak vyskočí, otočí se a zamíří někam jinam, s vědomím, že to za ní nebude moct hned otočit.

Oba ale věděli, že se nakonec bude muset vrátit domů.

Proč z toho manželství nedokázala vyskočit tak snadno jako z auta? Jedním z důvodů byly samozřejmě peníze. Vrátit se domů ji nestálo nic, jen výprask. Aby mohla odejít, potřebovala by peníze. Odchod vyžadoval plán. Vyskočit z auta byl pravý opak plá-

nu. Šlo o využití možnosti. *Nejsem vězeň. Vracím se k tobě dobrovolně.* Lež, kterou si v duchu říkala a která pro ni tehdy byla nesmírně důležitá. Lež, jež se nakonec stala pravdou, ale trvalo to dlouho. Čas a peníze. Všechno, o co má smysl usilovat, vyžaduje čas a peníze.

Když už je o tom řeč – přechází dálnici a vchází do High-Ho. Je ještě brzy, krátce po čtvrté odpoledne, takže je tu ještě klid, ale není tak brzy, aby působila podezřele. V barech ráda pracuje spousta opilců. Jeden muž, jehož kdysi znala, chlápek, který si myslel, že má patent na rozum, s oblibou říkal: *Když máš ráda slony, jdi pracovat do cirkusu. Když máš ráda děti, dělej něco, kde budeš pracovat s nimi. Učitelku, skautskou vedoucí, chůvu. Opilci rádi pracují v barech.* Polly už třetí noc klábosí s barmankou a navazuje s ní dobrý vztah, a přitom soustavně ignoruje toho chlapíka, který bydlí ve stejném motelu jako ona. Pán č. 3, jak mu v duchu říká, přestože zná jeho jméno. Zaslechne, jak říká barmance, že se mu na dodávce zlomila ojnice a že pojedje dál, jakmile sežene novou.

„Nepotřebovali byste tu náhodou další pár rukou?“ zeptá se Polly barmanky.

„Možná na částečný úvazek,“ odpoví. „O víkendech a o večerech by se nám hodila číšnice, která by pomáhala s objednávkami pro kuchyň. Jestli ale sháníš práci, měla bys to lepší na východě, u pláží. Ať už tam u oceánu přijmou na léto sebevíc lidí, nikdy to nestačí a vždycky se najde někdo, kdo to tempo a všechny ty turisty nezvládá. A taky si tam vyděláš víc.“

„Tak proč tam nepracuješ?“ zeptá se Polly a vyndá přitom krabičku cigaret a posune ji k barmance, která si jednu nabídne. Je to hezká žena s tvářemi jako jablíčka, ale neustále páchne po cigaretách a často si chodí dělat krátké přestávky na parkoviště. Naopak Polly je ten zvláštní člověk, který cigarety prostě může, ale nemusí.

„Dojízďet hodinu je moc daleko. Kdybych žila v Seafordu nebo Dagsboro, tak možná – ale odsud je to moc. Hrozně nerada jezdím v noci po okreskách. Děti, které rychle vbíhají do zatáček, důchodci, kteří přecházejí moc pomalu, rychlostní kamery. To si radši každý týden v roce vydělám tak akorát, abych vyžila, a můžu se držet dál od turistů. Stejně nedávají dobrý spropitný. Každý jen projíždí.“

Polly se rozhodne, že nebude rozvádět svá slova o tom, že u oceánu jsou lepší peníze.

„Co bych dostala tady, na částečný úvazek?“

„Za čtyři večery v týdnu včetně jednoho z těch natřískaných víkendových? Možná dvě stě dolarů, hlavně v hotovosti. Ale jenom jestli jsi dobrá. Jsi dobrá?“

„Myslím, že jo.“

„Víc šikovných lidí by tady rozhodně nevadilo. Ráda bych si občas o víkendu odpočala. Ale to je na šéfovi.“

„Co kdybych tu chtěla pracovat tajně?“

Barmanka zúžila oči. „Proč?“

„Prostě nemám jinou možnost.“

„Někdo tě hledá?“

„Ne že bych udělala něco špatně. Ale – kdyby mě našli, jo, to by bylo špatný.“ Usměje se. „Nejsem první ženská, která udělala chybu, ne?“

Neříkejte toho moc a lidé si všechno domyslí sami, obvykle k vašemu prospěchu. Polly se objevila zničehonic, bydlí v motelu, který pronajímá na týden. Na čelisti má vybledlou modřinu. Ve skutečnosti to bylo od toho, jak Jani prudce šklubla hlavou a náhodou ji praštila, ale to jediné, co všichni vidí, je barevná podlitina na pravé straně tváře. Nevědomky se jí zrovna dotkne a pak dá ruku rychle pryč, jako by na to nechtěla upoutávat pozornost. Vtipné, že když se té modřiny dotkne, má pocit, jako by se dotkla Jani a cítila všechny ty dětské vůně. *Takhle je to pro ni nejlepší*, řekne si opět v duchu. *Z dlouhodobého hlediska se Jani bude mít líp beze mě.*

„Promluvím se šéfem. Jmenuje se Cosimo, ale za jeho zády mu říkáme Casper. Tváří v tvář pak pan C.“

„Casper?“

„Je bílý jako duch. Jo a mimochodem, já jsem Cath.“

„Těší mě, Cath.“

Cath odchází do kuchyně a nevrací se. Čas běží. Pět minut. Deset. Dovnitř vejdou dva muži, starší pánové. Polly je tu viděla už dřív; popijeli to nejlevnější čepované pivo. Stoupne si za pípou, natočí každému pivo a zapíše to na ubrousek. Je si docela jistá, že tihle dva vždycky platí až celou útratu naráz.

Když se barmanka vrátí se šéfem, najdou Polly stát ještě stále za barem. Její troufalost se jim nelíbí, ale nevadí jim až tolik, aby jí to řekli. Projevila iniciativu.

„Takže opravdu chcete nastoupit?“ ptá se Cosimo/Casper. Pan C. Je opravdu bílý, modrobílý; jeho pleť skoro září, i když není albín, ale dost ho připomíná. „A přímo teď?“

„Jen jsem chtěla pomoci. Víím, že tihle chlapi neradi čekají.“

„Jo? A co ještě o nich víš?“ ozvala se Cath.

„To je Max a Ernest.“ Polly ukazuje bradou, který je který. „O víkendech chodí zhruba v pět, ale o všedních dnech rádi začínají už před zprávami o páté. Pijí Natty Boh. Hodně mluví o politice. O herbicidech a DDT. Říkají, že když se používalo DDT, tak jídlo chutnalo líp, tak myslím, že jeden z nich je možná pilot práškovacího letadla v důchodu, i když možná jen pracoval v DuPontu. Taky mě varovali, že máte v šuplíku pistoli, tak ať radši ani nemyslím na to, že bych z kasy štípla byl jediný dolar, pane C.“

Hospodští povaleči se zasmějí, přikývnu a pan C vypadá okouzlen použitím své přezdívky. Muži ji vždycky mají rádi, když se trochu snaží. Cath teď působí trochu míň přátelsky. Polly si ji bude muset hlídat. Pro ženy nemá žádné využití, což je důvod, proč si musí hlídat, aby s nimi měla přátelské vztahy. Ženy ji nikdy neměly rády. Cítí se jí ohrožené, což je směšné. Nikdy by žádné ženě nepřebrała muže, dokonce od mužů nechce až tolik pozornosti. Problém je, že když ji některý chce, obvykle si nedá pokoj a pořád to zkouší. Nakonec ji zdolá. Začíná to soucitem nad tím či oním a končí to lítostí nad sebou samou.

„Kdy můžete začít?“ ptá se pan C.

„Kdy mě potřebujete?“

„Vyzkouším vás teď a uvidíme, jak to půjde.“

Když vejde pán č. 3, je mezi nimi víc místa než předtím – celá šířka baru namísto páru barových židlí. Vidí, že s něčím takovým nepočítal. Musí s ním ale mluvit, zapojit se do jeho tichého flirtování neflirtování, protože to teď rozhoduje o tom, kde bude spát a co bude jíst. Spropitné. Abyste dostali dobré dýško, musíte si nechat leccos líbit. Už začala číst inzeráty v *PennySaveru* a hledat nějaké levné místo k bydlení. Dneska si byla prohlédnout velký byt naproti prázdné večerce Ben Franklin na hlavní ulici. Do toho baru by odsud mohla chodit pěšky, i když ta cesta není nijak pěkná, protože velká část vede podél dálnice, kde není chodník, jen úzká krajnice. Ten byt nebyl nic moc, ale byl obrovský a stál jenom tři sta dolarů za měsíc. Představa, že by ty dvě velké místnosti měla jenom pro sebe, se jí líbila. Žádným nábytkem je nezaplní, ani kdyby na něj měla.

Nakloní se přes bar. Max a Ernest se už vytasili s nevyhnutelnými košilatými vtipy, ha ha. Bylo zvláštní, že i když zhubla, prsa jí zůstala stejně velká. Ale to, že její prsa nevypadají, jako by patřila k jejímu tělu, rozhodně neznamená, že by si je mohl nárokovat někdo jiný. Pokaždé, když dělala číšnici, se zaříkala, že je to naposledy. Ale je v tom dobrá a hrozně ráda si na konci směny nosí domů slušné spropitné. Hotovosti se nic nevyrovná.

„Takže se tu zdržíte?“ ptá se pán č. 3. Adam, první muž, až na to, že tenhle je víc na pivo než na víno.

„Prozatím.“

„Budete dál bydlet v tom motelu?“

„Nejspíš ne.“

„Budete nám chybět.“

„Stavím se na návštěvu. Když mě pozvete.“

Čeká na nějakou reakci či skrytou otázku. Tolik se nudí, že jeho návrh, který nevyhnutelně přijde, možná přijme. S někým v tomhle městě stejně skončí, tak proč ne s tímhle Adamem. Těžko se toho zlovyku zbavuje, prostě ji to táhne k ochrannému typům, i když toho správného ještě tak úplně nenašla. Je jako Mášinka – první byl silný, druhý moc slabý. Ale ten třetí to vždycky být nemusí, ne? Pokud to ovšem nezlomí jako Mášinka židličku malému medvídkovi.

V duchu už sedí na kraji Adamovy postele, popíjí bourbon s koulou z umělohmotného kelímku, protahuje se, propíná se v pase, dotýká se hřbetu jeho ruky. S muži je to tak jednoduché.

On jí ale žádnou nabídku neučiní.

Ať si políbí.

Políbí – možná že přesně to s ním stejně provede, když se jí bude chtít.

5

Když Polly alias růžová dáma naznačí, že by mohla mít zájem, aby ji k sobě pozval, Adam se vytasí s nulovou reakcí. Hraje neurčitě, dlouho to takhle nevydrží. Možná by ji měl pozvat k sobě. Nemusíte se vyspat s pěknou ženskou jen proto, že vejde do vašeho motelového apartmá a dá si s vámi po práci drink. To není žádné pravidlo nebo tak něco.

Ostatně, ne že by pravidla či zákony respektoval. Proto je tady. A dostal varování. *Když se k ní dostaneš moc blízko, bude s tebou mít sex. Taková prostě je.*

Rozhodl se, že se svého klienta nebude ptát, jak si tím může být tak jistý.

Ale opět, tahle Polly nedělá, co by od ní člověk čekal. Koho by napadlo, že se vytratí uprostřed dovolené na pláži a jen tak opustí rodinu? Součástí plánu bylo seznámit se během cesty do Fenwic-ku s jejím manželem, poznat ho, trochu se po chlapsku spřátelit.

Jo, tak ty jsi z Baltimoru? Odkud? Já jsem taky ze Severovýchodu. Součástí plánu bylo zjistit, co ví manžel. Jak se dalo čekat, nevěděl vůbec nic. Adam se tam objevil, když v neděli ráno odešla z pláže, vešla do domu a sbalila si kufr.

Přesto měl Adam asi nějaké tušení, že se něco chystá, protože taky odešel z pláže, sledoval dům, viděl, jak vychází ven a táhne se k dálnici s tím kufrem a pak naskakuje do auta toho chlápka, zatímco on ji z diskrétní vzdálenosti sledoval.

Z té pláže naštěstí vedou jen dvě cesty, silnice 50 a 404 a skoro všichni, kdo odjíždějí z Delaware, jedou po té druhé. Když vystoupila v Belleville, zastavil tu i on. Je dobré, že v dodávce má pro všechny případy připravený spacák. Jistě, příští den ráno musel jet zpátky do Fenwicku a odhlásit se z tamního motelu, vyzvednout si zbytek věcí a riskovat, že ona mezitím odjede. Ale když se vrátil, vysedávala u baru.

A teď tam pracuje a prakticky ho pozvala k sobě do postele, a on udělal špatný tah. Takže je na něj teď naštvaná.

Co může dělat? Dál chodit do baru a tvářit se, jako by jeho dodávka byla nějaké proklaté maserati, které by nešlo snadno opravit ani ve větším městě jako Salisbury. Popíjí a mlčí. Ti dva staříci vyžadují víc pozornosti a málokdy dávají spropitné. Přezíravost na ní ale není znát; je příliš profesionální, než aby nechala štamgasta na suchu. *Neutralizuje* ho. To je to správné slovo. Je neviditelný, zůstal pouhým obrysem jeho dřívějšího já, popíjí pivo a na konci večera odejde a nechá jí tam slušné spropitné. Nesmí to přepálit, i když to nejsou jeho peníze. Ignoruje ho, a on ignoruje

to, že ona ho ignoruje. Je to vyčerpávající a mnohem méně zábavné než to, jak kolem sebe pomalu kroužili, když byli na stejné straně baru. Připomíná mu to jeden japonský horor, který viděl jako dítě a na který si snad vůbec nikdo jiný nepamatuje. Neustále ho popisuje lidem a nikdo nemá sebemenší potuchy. Základní situace byla jako ve filmu *Sliz*, až na to, že šlo o páru z horké radioaktivní kapaliny, co protékala ulicemi Tokia, a když se vás dotkla, v tom byl ten háček, bylo po vás, vmžiku jste se vypařili.

Jak dlouho bude ještě vysedávat tady ve Belleville?

* * *

Osud může mít podobu kartonové krabice rajčat v plechovkách, kterou někdo nechal na vlhkém místě. Krabice, narušená vlhkostí, praskne. Plechovky začnou rychle za sebou padat jedna po druhé kuchaři na nohy, ze všech druhů obuvi chráněných naneštěstí pouze žabkami. Zlomený palec na noze by ten nebožák nejspíš ustál, ale už ne to, že si následkem nevyhnutelného pádu nožem rozsekl ukazovák na ruce. Majitel – pan C, i když Adam už zjistil, co to C znamená – vyvěsil ceduli, že hledá dočasnou pomoc. Cath říká, že když je potřeba, šéf umí vařit, ale v létě to radši nedělá. Těžko říct, co vlastně dělá, když je tak přízračně bílý.

Situaci tedy zachrání fakt, že Adam po škole pomáhal v restauraci „strýčka“ Clauda v San Mateu a že byl v CIA – Culinary Institute of America, nikoli v té špionážní agentuře. Také strávil

léto jako kuchař na jachtě jednoho boháče, ale jeho instinkty mu říkaly, aby tuhle práci v životopise vynechal.

Pan C po pětiminutovém hovoru s Adamem ceduli s nabídkou místa zase sundá. Říká, že většinu vaření obstará sám a Adam bude dělat jen rutinní práce, ale je líný a třetího dne už nechává Adama vařit všechno.

Zákazníci se o jídle vyjadřují veskrze dobře. Adam, který nemůže sám nic objednat, přiměje pana C, aby vylepšil některé dodávky. Aby používal lokální potraviny, pokud je to možné, i když na rajčata je ještě stále brzy, a trochu zvýšil náklady na ty důležité věci, jako je hovězí a mořské plody. Levné kuře nevadí; lidé, kteří si na takovémto místě objednají kuřecí sendvič, stejně nemají chuťové buňky. Kromě toho, místní si kuře dávají jenom zřídka. Adam netuší, jestli je to z věrnosti ke klubu Kiwanis dole u silnice, kde o víkendech pořádají barbecue, nebo protože je v tomhle státě tolik drůbežích chovů. Jedete kolem těch dlouhých, nízkých kurníků, nadechnete se – a na kuřecí vás přejde chuť; bez urážky, chovatelé.

Tržba jde nahoru, což je pro všechny lepší. Pan C potřebuje na většinu večerů obě číšnice, na oběd jednu. Dýška jsou větší.

A po celou tu dobu Adam udržuje vlažný profesionální vztah s novou barmankou „Polly Costellovou“.

„Chce Polly sušenku?“ zeptá se a zatřepe před ní pytlíkem ústříčných sušenek a záměrně přitom působí trochu venkovsky. Úsměv z ní nevytloudí. „Trápí snad Polly něco?“

„Ne,“ odpoví mu.

Už spolu znovu nepromluví a příštích pár dní si vystačí s řadou zkratkou pro jednotlivé objednávky – trosečníci na voru a tak dále. Jejich první skutečný rozhovor začne hádkou ohledně steaku. Zákazník si objedná medium rare a pak si stěžuje, že je moc krvavý.

„Takhle ale medium rare vypadá,“ odpoví jí, možná s trochu větším rozhořčením, než by situace vyžadovala. „Medium je trochu narůžovělý. Když tam není stopa po růžové, tak z toho bude medium well. Čistě rare je spíš modrý, možná modrofialový.“

„Zákazník má vždycky pravdu,“ prohlásí ona.

„Tomu sama nevěříš.“

„Věřím, že zákazník nechává spropitné a že spropitné je mojí skutečnou výplatou. *Mým šéfem je tedy zákazník.*“

A ne ty, povídá mu. Jako malé děcko: Ty mi poroučet nebudeš.

„Já jsem tu ale od rána do večera. Tvůj zákazník bude spokojený jen do té míry, jak dobré jídlo mu udělám,“ kontruje Adam.

„Než jsi sem přišel, tak tu jídlo stálo za hovno. Až odejdeš, tak bude zase stát za hovno. O jídlo se nebojím.“

„Takže myslíš, že moje jídlo je dobré?“ Nemůže se necítit mírně polichocen.

„To jsem neřekla. Není tak špatné jako předtím. Je v pohodě. Já nevím. Nejím maso.“

„Můžu ti udělat dobrý salát.“

„Saláty nejím,“ odmítne Polly.

„Nejíš maso, nejíš saláty. Co vlastně teda jíš?“

S odpovědí se neobtěžuje. „Podívej, usmaž to *prosím* ještě trochu víc. Je to takový problém?“

„Víc slyšet nepotřebuju. ‚Prosím.‘ Bylo to tak těžké?“

Kuchyně zavírá v půl desáté, bar pokračuje do jedenácti, ale Adam, posedlý čistotou, potřebuje zbylý čas na úklid a přípravu na další den. Když Polly pět minut před jedenáctou zavře pokladnu, přisune jí po baru talíř. Je na něm naprosto dokonalý sendvič s grilovaným sýrem. Hnědé proužky na máslově bílém chlebu jsou tak dokonale souměrné, jako by je vytvořil malíř. Uvnitř je najemno nakrájená slanina, jeho tajemství. Nejprve ji osmažit a pak ji nakrájet. V celku by způsobila, že by se sendvič při zakousnutí trhal, slanina se lepila k sýru a zůstávala mezi zuby. Smíchá ji s trochou slaninové pasty a řekne si, že jednoho dne to možná přidá na jídelníček; verze, kterou připravil pro Polly je ovšem praktická jako ručně vyřezávané kolíčky na prádlo. A jako příloha hranolky z čerstvých brambor, ne z těch z mrazáku, blanšírovaných a fritovaných v oleji na sto dvacet stupňů a poté posypaných rozmarýnem. Kelímek kečupu, ale také kelímek domácí aioli, i když v nabídce tomu říká majonéza. Dobré hranolky potřebují dobrou majonézu.

Sní to beze slova do posledního sousta.

„Byla v tom slanina,“ řekne jí.

„Já vím,“ odpoví. „To mě zkoušíš?“

„Moje sestra je vegetariánka a říká, že není dne, kdy by se jí nestýskalo po slanině.“

„Já neřekla, že jsem vegetariánka. Řekla jsem jenom, že nejím maso.“

„Jenom mě tak napadlo, co by ti mohlo chutnat.“

„Tak napadlo, jo?“ Sní hranolek.

Vzadu teď pracuje Jorge, jehož úkolem je odnášet a umývat nádobí. Kuchyně je stísněný prostor přeplněný omláceným sporákem Wolf se šesti hořáky, rozbitým grilem, fritézou, již Adam zbožňuje, a mikrovlnkou, kterou pohrdá, ale na kterou spoléhá mnohem víc, než je ochotný přiznat. Nejsou tedy úplně sami. Adam si to v duchu připomene. Nejsou sami.

„To od tebe bylo pěkné,“ řekne mu.

„Díky.“

„Co chceš?“ zeptá se Polly

„Nic. Je to jen pozornost – *lagniappe*, jak říkají v New Orleans. Drobný dárek.“

Zasměje se, jako by to byla ta nejměšnější věc, kterou kdy slyšela – muž, který od ní nic nechce.

„Jsi vůči mně takový zdrženlivý. Jako bychom vykročili špatnou nohou či co. A přitom je lepší, aby spolu kolegové dobře vycházeli.“

„Vycházíme dobře,“ ujistí ji Adam.

Všechny instinkty ho varují, aby nedělal žádné narážky na ten jeden večer, kdy ji nepozval do svého pokoje. Ve skutečnosti to musí obrátit naruby, udělat z toho historku, jak ho *ona* odpálkovala. Její pýcha si to žádá. Možná že už to v duchu takhle vidí.

„Podívej, jsi pěkná ženská. Nemůžeš se divit tomu, že chlapi kolem tebe jsou trochu skleslí.“

To ji zaujme. „Tak skleslí, říkáš? Zajímavé slovo.“

„Mám strach, že ze mě chceš udělat svého kamaráda. Tak mi pověz všechno o tom chlápku, kterého máš opravdu ráda.“

„Nemůžu říct, že bych teď zrovna hledala mužského *kamaráda*,“ prohlásí. Adam přemýšlí o zvláštním důrazu na to poslední slovo. „Pořád bydlíš v tom motelu?“

„Jo.“

„I když jsou v tomhle městě levné nájmy? Mohl bys ušetřit. Měl bys vidět můj byt. Je obrovský,“ láká ho Polly.

Návnada.

„Potřebuju nějaký nábytek. Mohl by ses příští sobotu zastavit? Během dne?“

Háček.

„Možná,“ uvažuje Adam. Bude to těžké, ale když vymyslí nějakou dobrou výmluvu a slíbí panu C, že bude zpátky na večerní špičku, mělo by to být v pohodě. O sobotách ve skutečnosti nebývá moc obědů, takže by snad bylo možné pana C přesvědčit, aby vařil. Školy jsou zavřené a silnice ucpané kolonami, protože většina týdenních pronájmů se mění právě během soboty. Místní o víkendech skoro nevyjíždějí ze svých příjezdových cest. Lidé, kteří míří na pláž, jsou ve chvíli, kdy dorazí do Belleville, už příliš blízko slaným mořským větrům, zatímco ti, kteří míří domů, mají pocit, že jejich cesta teprve začala, než aby ztráceli čas zastavením.

A příští víkend je začátek prodlouženého víkendu s oslavou čtvrtého července, takže doprava bude ještě horší než obvykle.

„V Mardela Springs je aukce. Možná bych tam mohla sehnat do nového bytu pár věcí. Ale budu potřebovat někoho silného. Někoho s dodávkou. Ty řídíš dodávku, ne? Takovou velkou.“

„Dost velkou,“ přitaká Adam.

„No, tak mi řekni, jestli se v sobotu budeš moct utrhnout.“

Snědla každé sousto jídla, které jí předložil. Talíř vypadal, jako by ani nemusel do myčky. Kdo takhle jí a má postavu jako ona?

Adam se přistihne, jak přemýšlí o pohádkách, které mu ráda vyprávěla jeho matka. Řecké a římské pověsti Lillian Boskové nestačily. Studovala slovanské jazyky a napsala dizertaci o východoevropských pohádkách. Moc ráda mu vyprávěla o *ale* a *babě jaze* a o tom, co se stalo, když se k nim dostala nějaká mladá dívka. Ty příběhy se v klíčových částech lišily – ala nosila koňskou hlavu, když tu svou „lidskou“ odvívovala; baba jaga na vrcholu sil byla skoro bohyní.

Ty příběhy ale vždycky končily stejně – démon zvědavou návštěvníci sežral na jedno polknutí.

6

Vsobotu, kdy probíhá aukce, je horko a sucho. Adamova do-
dávka má klimatizaci, ale když se jí zeptá, jestli můžou jet s ote-
vřenými okny, souhlasí. Polly se vždycky snaží být za pohodář-
ku, za dívku – ženu –, jíž nevadí, když se jí rozcuchají vlasy. Být
pohodářka zní jako dobrá věc, ale neexistuje žádná dobrá věc,
která by se nakonec nemohla proměnit ve špatnou. Polly se dívá
na nebe a vzpomene si na kratičký úryvek básničky ze základní
školy, na něco o blankytné nebeské klenbě. Nikdy se to nenaučila.
Jak se může nebe klenout? Vždyť se nedotýká země.

„Co potřebuješ?“ zeptá se jí.

„Všechno.“ To slovo zdůrazní a vrhne na něj letmý pohled, ale
přímý, ne skrz řasy. Nesnáší ženy, které se dívají na muže s při-
mhouřenýma očima.

„Máš nějaký rozpočet? Na aukci se člověk snadno nechá unést.
To, že tu věc, kterou chceš, chce i někdo jiný, má v sobě něco

zvláštního, kvůli čemu se člověk může přestat ovládat, i když tu věc vlastně až tak moc nechce.“

To mi povídej. Už delší dobu nenápadně sleduje, jak Cath nenápadně sleduje Adama.

Má na sobě letní šaty, které našla v charitativním obchodě Purple Heart na Hlavní ulici. V retro obchodě v Baltimoru by stály možná tak padesát až pětasedmdesát dolarů. Tady byly za dvanáct. Její tělo je pro takový typ šatů jako dělané – přiléhavý živůtek a rozevlátá sukně s výrazným vzorem ovoce. Objevila i náušnice – fialové skleněné hrozny, které se jí volně kývají pod ušima. Neladí to úplně dokonale, ale jde to. Na nohou má ploché sandály, a když začne na aukci bloumat mezi zaprášenými kusy nábytku a domácích potřeb, má pocit, jako by jí něco oždibovalo kotníky. Jaký brouk by mohl žít v tak suchém prachu?

Nejednou ucítí pohled upřený na její zátylek. Ví, že má krásná záda. Jsou jí jasně vidět kosti, ale nepůsobí to podvyživeně nebo vychrtle. Její lopatky vypadají jako křídla. Nebo tak to alespoň slyšela, a ne pouze od jednoho muže, ale od dvou. Od obou svých manželů.

Jenže tenhle chlap nic neříká. Jako by se zařekl, že jí dneska nebude skládat žádné lichotky.

Soustřed' se na to, co potřebuješ, říká si v duchu, *ne na to, co chceš.*

Neměla by si kupovat vůbec nic, ale trochu si to propočtla: Při 220 dolarech za týden by motel stál 880 na měsíc. Takže pronájmem bytu ušetří 580 dolarů, což znamená, že v září bude moct

vyrazit na západ a někdy v půlce října to celé skončit. Nemůže ale bydlet dva měsíce v úplně prázdném bytě. Potřebuje příslušenství, kuchyňský stůl, pár židlí.

Chce kovovou postel, kompletní jadeitový servis, prošivanou deku jako ze starého srubu.

Hned našla secesní stolek – černobílá kovová deska, bílá spodní část; a bez židlí, takže to bude levné. A opravdu, jen pětadesát dolarů. A teď už jen najít dvě židle. Jsou tu dvě bílé ratanové, ale o ty zájem nemá. Chlapi na nich nechtějí sedět. Proč ostatně přemýšlí o chlapech? Pak najednou dostane nápad, že koupí jen jednu židli, osamělou dřevěnou židli z nějaké staré školy, což ho zaujme.

„Návštěvy zvat nebudeš?“ zeptá se Adam.

„*Nikdy* si nezvu návštěvy.“

Ten jadeitový servis si musí odpustit; na vaření moc není, a jak zrovna řekla Adamovi, návštěvy si nezve. Té prošivané dece ale neodolá. Hodně se podobá té, která ležela na posteli pro hosty, když byla malá. *K snídani horká čokoláda a štrúdl, stavění stanu se sestřenkou Annie a noční hry s baterkou.* I když Polly neplánuje strávit v Belleville jedinou zimu, tu deku prostě musí mít.

Pak přijde na řadu kovová postel. Páni, je nádherná. Bílá, se zlatými ozdobami. Polly má problémy se zády a často na ni jdou mdloby. Spát na matraci bez pružin by pro ni nebylo dobré.

„Vypadá hrozně malá,“ prohlásí Adam.

„Na větší, než je klasická dvojpostel, člověk moc nenarazí,“ řekne mu. „Lidé si dřív nemysleli, že v posteli potřebují až tak moc místa.“

„Já mám rád královskou velikost,“ řekne.

„Tak to jsi asi nikdy neměl starožitnou postel.“

Limit si stanovila na sto padesát dolarů, až moc. Snaží se zvedat cedulku, jako by jí na tom vůbec nezáleželo, ale uvnitř hrudi cítí bušení, které s rostoucí cenou sílí. Přihazuje další žena – o trochu starší než ona a rozhodně bohatší. Polly vidí, jak se jí na prstech a na krku blýskají šperky. Nenávidí ji, chce ji zabít. Částka stoupá. Hrozně tu postel chce.

„Máš s sebou nějakou hotovost?“ ptá se Adama.

„Nenech se unést.“

„Ptala jsem se tě na radu? Máš nějakou hotovost? Víš, že jsem spolehlivá.“

„Nemůžeš za tu postel utratit víc než za celý nájem.“

„*Neříkej mi, co můžu dělat.*“

Během hádky promeškali možnost příhozu a druhá žena tu krásnou postel koupila za dvě stě sedmdesát pět dolarů. Polly tak zuří, že musí rozlíceně odpochodovat pryč. Není si jistá, na koho má větší vztek: jestli na ženskou, která získala její postel, nebo na chlapa, který se s ní hádal ohledně toho, co si může dovolit.

Nebo na sebe, že jí na té zpropadené posteli tak záleží.

V duchu tu postel ale už vlastnila, viděla ji pokrytou prošivanou dekou, s hedvábným pánským županem, který si koupila v Purple Heart, přehozeným přes čelo postele. Župan je fialový, s vyšitými draky. Je jí velký a při současném počasí je až moc teplý, ale když si ho oblékne na nahé tělo a chodí v něm prázdnými místnostmi, připadá si jako královna.

Uklidní se a vrátí se na aukci. Když Adam pozvedne obočí, jako by se jí ptal – *Jsi v pohodě?* –, udělá stejné gesto i ona, jako by netušila, co tím chce říct. Už na nic nepřihazuje, ale když si jdou po skončení aukce vyzvednout zboží, čeká tam kromě stolu, židle a deky taky ta postel.

„Co to...?“

„Zeptal jsem se té dámy, jestli by nechtěla rychle přijít k penězům.“

„Kolik ti dlužím?“ chce vědět Polly.

„Dvě stě dvacet pět.“

Není možné, že by mu to nechala o padesát dolarů levněji, než kolik zaplatila.

Adam přímo zodpoví její nevyslovené pochybnosti. „Myslela, že se sem bude moct vrátit a odvézt si to později. Ale to tady nejde. Zavolat stěhováky by ji stálo nejmíň padesát dolarů, a to za předpokladu, že by se jí povedlo najít někoho s nákladákem, komu by se dneska chtělo jet odsud až do Oxfordu. A přísně platí, že peníze se nevracejí, takže prodat mi to za dvě stě dvacet pět znamenalo přijít jenom o padesát babek. Pro lidi jako my by to byla drahá chyba, ale ona ani nehnula brvou.“

Polly z toho nevěří jedinému slovu, ale není to poprvé, kdy se někdo div nestrhal, aby jí vyjádřil poklonu. Muži pro ni pořád dělají různé věci. *Ti chlapi*. A ona to po nich nikdy nechce. Tedy, nikdy nic takového nedá najevo. Adam si už ani nevzpomene, že po něm chtěla půjčku. Nebude si to chtít pamatovat. Je její zachránce, pan Velkorysý. Je to zvláštní nadání, žádat lidi

o službičky tak, aby to působilo, že jste to vlastně nikdy nezmínili. Existují jiná nadání, kterými by byla obdařená raději, protože takové službičky s sebou často nesou i neblahé následky, když přijde chvíle splatit je. Ale je to schopnost, která jí byla dána do vínku, takže s ní musí nějak žít.

Takže jí koupil postel. Je to legrační, protože když na něj byla naštvaná, přemýšlela, že by ho mohla přimět k tomu, aby se o něco pokusil. Večer nebo cestou domů. Jediné, co by stačilo, je ruka na jeho stehně, zhruba tak v půlce. Když jí teď ale koupil postel, bude ho muset odmítat ještě o trochu déle. Působilo by to trochu moc obchodně, něco za něco, *quid pro quo*. Postel za postel.

Koupil jí postel. Cestou domů má tvář obrácenou ke kukuřičným polím a blankytné nebeské klenbě, protože nechce, aby viděl její široký úsměv.